

♥ บทนำ

ผมมีความเชื่อว่าคนเราจะทำอะไรได้ดีต้องมีแรงบันดาลใจในระดับหนึ่ง และมันก็น่าทึ่งตรงที่สามารถเปลี่ยนตัวเองเป็นพลัง เพิ่มเป็นแรงขับเคลื่อนให้เราสามารถทำอะไรสักอย่างให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีได้ ซึ่งแต่ละคนก็จะมีต้นตอและที่มาของพลังนั้นแตกต่างกัน แปรผันไปตามเพศ นิสัย และอายุ บ้างคือตุ๊กตาดีๆ สักตัว บ้างคือลูกบอลสักลูก โตขึ้นหน่อยก็อาจจะเป็นรถสักคัน หรือคอนโดฯ สักห้อง มันเป็นเรื่องของรางวัลล่อใจที่ทำให้ความมุ่งมั่นในตัวเริ่มทำงาน

แน่นอนว่าผมเองก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น ต่างกันเพียงแค่แรงบันดาลใจของผมไม่ใช่ของเล่น ไม่ใช่รถยนต์ ไม่ใช่คอนโดฯ หูใจกลางเมือง ไม่ใช่แม้แต่เงินสดหรือของรางวัลใดจากบุญพาวรี หากแต่เป็น...ลูกชายของเพื่อนสนิทคุณแม่ที่โตกว่าถึงแปดปี

ตั้งแต่จำความได้เขาคือเป้าหมายในทุกเรื่องของผม ไม่ว่าจะตั้งใจทำอะไรสักอย่างล้วนมีภาพเขาคอยอยู่ที่เส้นชัย เขาเป็นแรงผลักดัน เป็นเหมือนพลังให้มุ่งมั่นทำทุกอย่างที่จะหล่อหลอมให้ผมเติบโตขึ้นเป็นผู้ชายที่ดีที่สุด เป็นคนที่คู่ควร และสามารถยืนเคียงข้างเขาได้อย่างไม่อายใคร

แม้ว่าเป้าหมายสุดท้ายที่แท้จริงของผมนั้นจะอยู่ห่างไกลเกินคำว่าเอื้อมมือถึงไปอย่างไร้ขีดฝัน และถึงแม้ว่าสักทีลิบแรงบันดาลใจหรือที่ร้อยความหลงใหลจะไม่พอทำให้ความหวังเป็นจริง แต่ผมก็ไม่เคยเลิกล้มความ

6 Out of Love แสดงความรัก

พยายามที่จะพัฒนาตัวเองเลยสักครั้ง

เพราะคนที่ยื่นคอยอยู่ ณ ปลายทาง...เป็นผู้ชายที่ตัวผมในตอนนี้
ไม่สามารถเอาชนะได้เลยจริงๆ

'เปิดบ้านธรรมาภิวัตน์ ครอบครัวสมบูรณ์แบบ'
ผมกวาดตาอ่านหัวข้อข่าวที่ถูกแชร์กันในโลกโซเชียลลวกๆ ระหว่าง
นั่งรอประชุมกับอาจารย์หัวหน้าภาควิชา

สมบูรณ์แบบงั้นหรือ...

ความหมายของคำว่าสมบูรณ์แบบสำหรับสังคมปัจจุบันคืออะไร มีหน้าที่
การงานที่ดี มีอำนาจพร้อมบริวาร มีบ้านหลังใหญ่ มีรถนอกขับ มีเงินเยอะ
จนใช้ทั้งชีวิตก็ไม่หมด และ...มีความสุขยิ่งกว่าใคร หากต้องมีทั้งหมดนั้น
ถึงเรียกว่าสมบูรณ์แบบล่ะก็ ชีวิตของผมคงห่างไกลจากคำนั้นอยู่มากทีเดียว

"ดูอะไรอยู่วะ"

ผมละสายตาจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตัวเองหันไปมองเพื่อนสนิท
ที่มานั่งรอเป็นเพื่อนตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงก่อน "เรื่อยเปื่อยนะ"

"แล้วนี่เมื่อไหร่จะเริ่มประชุม" อีกฝ่ายบิตชี้เกี้ยว "ต้องรอแบบนี้ทุกศุกร์
ไม่เบื่อบ้างหรือไง"

"มันเป็นหน้าที่" ผมยิ้ม "อีกอย่างก็ใกล้งานวัฒนธรรมแล้วด้วย มีอะไร
ต้องคุยเยอะ"

"จ๋า พ่อคนดี"

"ช่วยๆ กัน"

เติลเท้าคาง หรีตามองผม "เห็นแบบนี้แล้วหมั่นไส้จริงๆ เพราะแบบนี้"

"ข้าวเยอะอะ อิม" ผมยิ้ม "ตีกแล้วด้วย"

"อิมอะไรวะ นี่มึงผมลงตั้งเยอะ"

"ไม่หอรอกน่า" แต่ไม่ยอมอาหารสักเท่าไรร้ ตั้งแต่ต้องกินคนเดียว มั่นก็
ไม่ร้อยเหมือนที่เคย "เอาข้าวอีกไหม"

"ไม่เอาแล้ว นี่กูสองจานแล้วเนีย"

"งั้นถ้าอิมแล้วขึ้นห้องกัน"

เราลุกจากโต๊ะแล้วเดินขึ้นบันไดไปชั้นสอง ห้องผมอยู่ในสุดติดกับ
ฝั่งสระว่ายน้ำเล็กหลังบ้าน เข้าห้องนอนมาผมก็ตรงไปหยิบผ้าเช็ดตัวผืนเล็ก
ผืนใหญ่ออกมาวางรองสองชุด แล้วหันไปหาคนที่ทั้งตัวนั่งเอนหลังอยู่บนโซฟา
หน้าทีวี

"ไปอาบน้ำปะ เดี่ยวจะได้ไปห้องดูหนัง"

คู่สนทนาบัดมือไปมา "มึงอาบก่อนเลย เดี่ยวกูขอนั่งย่อยแป็บ"

"โอเค อาบนานนิดนึงนะ ถ้ารอไม่ไหวก็ไปอาบห้องแขกข้างๆ ก็ได้"

"ตามสบาย รอมึงอาบเป็นชั่วโมงก็ทำมาแล้ว ชิน"

"อย่าบ่นละกัน" ผมหัวเราะ ร้อเอาชุดนอนจากตู้มาถือคว้าผ้าเช็ดตัว
วางทับแล้วเดินเข้าห้องน้ำ

"อ้าว อาบแล้วหรอ" ผมเอ่ยปากถามเมื่อเดินออกจากห้องน้ำแล้วเห็น
อีกฝ่ายในชุดนอนนั่งรอที่โซฟา ไหนเมื่อก็บอکنั่งย่อย

เต็ลใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กเช็ดผมเปียๆ ของตัวเองแล้วยิ้มขำ "รอจนกู
ไปอาบอีกห้อง ออกมามึงยังไม่เสร็จเลย"

"ก็บอกแล้วว่าอาบนาน แชน้ำร้อน"

เต็ลหัวเราะ "ครึบๆ"

"จะไปห้องดูหนังเลยไหม นอนนั่นเลยใช่ปะ"

"อือฮึ"

"งั้นไปกัน" ผมพยักหน้าเรียกเมื่อเห็นอีกฝ่ายยังนั่งนิ่ง

"นั่งแป็บนึงดิณะ"

"หืม" ผมยิ้ม เดินเข้าไปนั่งเก้าอี้ตัวข้างๆ เอื้อมมือไปหยิบผ้าห่มผืนเล็ก ที่วางพาดพนักเก้าอี้อยู่มาคลุมขา แอร์หนาวไปไหมเนี่ยวันนี้ "มีอะไร ไม่อยาก ดูหนังแล้วหรือ"

"เปล่า พอดีก็มีเรื่องจะถามนิดนึง" เต็มว่า เลื่อนกรอบรูปขนาดเล็กคั่นตา มาตรงหน้า "เมื่อสักครู่นี้แล้ว เห็นรูปนี่ซ่อนอยู่ในตู้"

"..." ก็ว่าเก็บจนลืมไปแล้วนะ

"ที่คุยค้างไว้ อย่าลืมดิ"

"ไม่รู้..."

"ตัดใจแล้วหรือ"

ถามมาแบบนี้แล้วจะให้ตอบยังไงดีล่ะ "..."

"อะเยียบ"

"ถามอะไรเล่า เรื่องมันก็ผ่านมานานหลายปีมากแล้ว" ใจเต้นซ่าๆ หนอยณะ อย่างมีปฏิริยาขนาดนี้สิ

"ก็ถ้าช่วงนี้มันไม่เหม่อลอยๆ ทำเหมือนใจลอยไปไหนสักที่ ก็คงไม่ห่าง หรอก" เต็มสายหน้า "กับพี่นาวก็เลิกไปแล้วไม่ใช่หรือ ยิงน่าห่วงใหญ่"

"เรื่องพี่นาวไม่เกี่ยวสักหน่อย"

"ไม่เกี่ยวได้ไง ตอนมึงคบกับพี่เขาถูกใจแทบแย่"

"มีอะไรให้ตกใจล่ะ เราจะมีแฟนสักคนมันแปลกยังไง"

"ก็ถ้ามึงคบกับเขาแล้วมีความสุขก็คงไม่แปลกหรือ"

ผมเม้มปาก "ช่างมันเถอะน่า"

"ไอ้ณะ"

"ไปดูหนังเถอะ เพิ่งได้เรื่องใหม่มาวันก่อนพอดี" ผมยังยืนยันที่จะไม่พูด เห็นแบบนี้แล้วคู่สนทนาก็ยอมความ

"อะๆ แล้วแต่มึงละกัน" เต็มสายหน้า พออีกฝ่ายขยับลุกผมเลยเดินนำ ออกจากห้องนอน

ใจจริงไม่ค่อยอยากพูดถึงเรื่องนี้สักเท่าไร เพราะเกี่ยวกับพี่นาว...
ผมเองก็รู้สึกผิดไม่น้อยเหมือนกัน

[-----♥-----]

วันต่อมาผมกลับถึงบ้านเร็วกว่าปกติ เห็นรถของพ่อจอดอยู่หน้าบ้านใหญ่
แม่บ้านเดินเข้าเดินออกจนกระเป่าเสื้อผ้าและข้าวของหลายอย่าง ยืนมองแล้วก็
ถอนหายใจ

กลับมาแล้วสินะ...

เดินเข้ามาในบ้าน ตรงไปนั่งที่โซฟา ปลดกระดุมสองเม็ดบนออกก่อนจะ
กระพือเสื้อเล็กน้อย มองไปรอบๆ ไม่เห็นใครเลย ปกติแล้วบ้านเด็กจะมีแม่บ้าน
อยู่สองคน แต่คิดว่าคงไปช่วยกันยกของให้พ่อกับคุณหญิงกันหมด

ความจริงแล้วก็คงไม่มีใครอยากมาทำงานบ้านนี้นักหรอก เพราะถ้า
จะให้เรียงลำดับความสำคัญก็คงจะต้องไล่จากคนในบ้านหลังใหญ่ทั้งหมด
เสียก่อน ถ้าเทียบกัน การมาทำงานให้ผมก็คงไม่ใช่เรื่องน่ายินดีสักเท่าไร

ผมถอนหายใจอีกครั้ง ก่อนจะล้วงหยิบโทรศัพท์มือถือถือในกระเป่ากางเกง
ออกมาเมื่อมันส่งเสียงร้อง "ว่าไง"

[ถึงบ้านยังวะ]

"เพิ่งถึงนี่แหละ"

[เรื่องฝึกงานอะ สรุปมึงจะไปทำที่เดียวกับกูหรือเปล่า กูจะได้รอยื่น
พร้อมกัน]

"ยังไม่แน่ใจ...อาจจะต้องไปทำที่บริษัทพ่อ" ผมว่า "หรือเดี๋ยวลูกจะมาทำกับ
เราละ"

[ไม่เอาอะ กูอยากทำบริษัทเล็กๆ ก่อน] อีกฝ่ายรีบพูด ผมเองก็อยาก
เหมือนกัน ทำบริษัทเล็กแล้วได้จ้างงานหลายอย่าง แต่ถ้าเอาตรงๆ คือไม่อยาก
เข้าไปยุ่งกับธุรกิจของพ่อตอนนี้เลย

"เอาดีด" ผมเรียกปลายสาย เมื่อหันไปเห็นแม่บ้านเดินเข้ามาใกล้ ทำท่า
เหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง "เดี๋ยวไว้เราโทรกลับนะ" ถ้าให้เดาก็คงเป็นพ่อเรียก
ผมไปพบนั่นแหละ...

"..." ป่านางเพื่อนแม่ แล้วลูกชายป่านาง...
 ผมชะงัก ตัวแข็ง หัวใจเต้นเร็ว มือเย็นและชื้นไปด้วยเหงื่อ คิดว่าหน้า
 คงซีดจนคนมองสังเกตเห็น

"เป็นอะไร"

"...เปล่าครับ" ผมเม้มปาก

"งั้นก็เท่านั้นแหละ ไปพักผ่อนไป" อีกฝ่ายพูดเสียงเรียบ พยักหน้าไปที่
 ดุ๊กกระตาดขสองไบบนโต๊ะ "นั่นของเธอ ไม่รู้ว่าชอบหรือเปล่า ลองเอาไปใช้ดู"

"ขอบคุณครับ ผมขอตัวเลยนะครับ" ผมยกมือไหว้พวกท่าน หยิบถุง
 สองใบนั้นมาถือแล้วเดินออกจากบ้านใหญ่มา ตอนนั้นผมซาไปหมด ไม่รู้ว่า
 ดีใจ เสียใจ หรืออะไรกันแน่ ไม่ได้เจอกันมานานมากแล้ว ถ้านับจริงๆ ตั้งแต่
 แม่เสียเมื่อเจ็ดปีก่อนก็ไม่ได้เจอกันอีกเลย แล้วจะให้มาเผชิญหน้าตอนนี้...

กลับขึ้นห้องนอนของตัวเองมา ผมก็ถือของฝากออกจากถุง เป็นกระเป๋า
 สะพายกับนาฬิกาแบรนด์ดังราคาสูง ผมไม่ค่อยชอบใช้ของพวกนี้เท่าไร แต่
 ถ้าใช้ของไม่มีชื่อ ดูไม่ดีก็จะถูกว่าอีก สำหรับคนที่แบกนามสกุลธรรวิวัฒน์ไว้
 อย่างผมจะทำอะไรก็ต้องคิดให้เยอะเสียหน่อย เพราะแค่ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้
 ก็เหมือนจะเป็นปัญหามากพอแล้ว

ผมวางของทั้งหมดลงที่โต๊ะ หันไปมองกรอบรูปที่เต็มหยิบออกมา
 เมื่อวานแล้วถอนหายใจ เดินเข้าไปใกล้แล้วจับให้หันมา รอยยิ้มมุมปากของ
 คนในรูปยังเหมือนครั้งล่าสุดที่เห็น

นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้หยิบมาดู นี่ยังมีอีกเป็นอัลบั้มในลิ้นชักข้าง
 ตู้เสื้อผ้า สะสมมาตั้งแต่เด็ก ทั้งขอแม่บ้าง เซฟจากเฟซบุ๊กบ้าง ให้คนไปถ่ายบ้าง
 เรียกได้ว่าพอโตขึ้นใช้เงินเป็นก็จ้างให้คนไปตามไปสืบเป็นว่าเล่น มาถึงตอนนี้
 มองกลับไปก็เริ่มกลัวตัวเองแล้วเหมือนกัน

ผมชอบเขา...ชอบตั้งแต่ครั้งแรกที่พบ

เราเจอกันที่บ้านนี้เมื่อสิบสองปีก่อน ช่วงนั้นป่านางมาหาแม่ที่บ้านบ่อยๆ
 ในบางครั้งก็จะเอาลูกชายมาด้วย เป็นกรพบกันครั้งแรกที่ประทับใจที่สุด

♥ 2

"ถามจริง?"

ผมพยักหน้าเป็นการตอบรับคำถามของอีกฝ่าย

"อะไรจะบังเอิญได้เบอร์ใหญ่ขนาดนี้วะ" เต็ดหัวเราะ "ไม่ได้เจอกันมานานโคตร บทจะได้เจอก็ง่ายๆ เลย"

นั่นสิ ไร้ตอนที่อยากเจอแทบตายก็หนีหาย พอตอนนี้ไม่อยากเจอดันโผล่มาเสียนี้...

"ไปฝึกงานกับเราปะเต็ด"

อีกฝ่ายเลิกคิ้ว "ดูทำหน้าที่ ไม่อยากเจอมากหรือไง"

"เราไม่รู้..." จะบอกว่าไม่อยากเจอก็พูดไม่เต็มปาก เรียกว่าไม่พร้อม คงจะเหมาะกว่า

"กลัวอะไรอยู่"

กลัวใจตัวเองนี่แหละ... "ไม่อยากกลับไปเป็นบ้าแล้ว"

"โอกาสมาแล้วไม่ใช่หรือไง" เต็ดยิ้ม เอ้อมมือมาวางบนไหล่ผม "ไม่ได้ใกล้ชิดกันแบบนี้มานานแล้ว ลองดูหน่อยดีไหม"

"เราจะสู้คนนั้นของเขาได้ยังไง" แค่คิดยังไม่กล้าเลย "เราไม่อยากแทรกกลางใคร"

"อย่างน้อยก็ไม่ต้องหนีอีก"

"เผชิญหน้าไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไรเลย"

